

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1735/2020
21.01.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужилаца: 1. АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Вигњевић, адвокат из ... и 2. ББ из ..., чији је пуномоћник Јовица Паунковић, адвокат из ..., против туженог „Фриком“ д.о.о. Београд, чији је пуномоћник Миодраг Јовановић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4022/18 од 07.06.2019. године, у седници одржаној 21.01.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4022/18 од 07.06.2019. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 3960/11 од 13.06.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца АА па је поништено као незаконито решење о отказу уговора о раду бр. .. од 02.08.2011. године. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоца АА врати на рад. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу АА, на име накнаде штете у висини изгубљене зараде, за период од августа 2011. године до фебруара 2017. године, исплати таксативно наведене износе са законском затезном каматом. Ставом четвртим изреке одбачена је тужба тужиоца АА у делу у коме је тражио да се обавезе тужени да на износе зараде из става трећег изреке уплати припадајуће доприносе по одбитку, које је тужени дужан да обрачуна, обустави и уплати на прописани јединствени уплатни обрачун обједињене наплате. Ставом петим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца ББ па је поништено као незаконито решење туженог бр. .. од 02.08.2011. године и обавезан је тужени да га врати на рад. Ставом шестим изреке, одбачена је тужба тужилаца у делу у коме су тражили да се обавезе тужени да их распореди на конкретна радна места. Ставом седмим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу АА накнади трошкове парничног поступка у износу од 472.762,00 динара. Ставом осмим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу ББ накнади трошкове парничног поступка у износу од 296.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4022/18 од 07.06.2019. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена је пресуда Првог основног суда

у Београду П1 3960/11 од 13.06.2018. године у ставовима првом, другом, трећем, петом, седмом и осмом изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио благовремену ревизију из свих законом прописаних разлога.

Тужилац ББ је поднео одговор на ревизију.

Испитујући законитост и правилност побијане пресуде у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија туженог није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Поред тога, није учињена ни битна повреда одредбе парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 396. став 2. Закона о парничном поступку имајући у виду да се другостепени суд изјаснио на кључне жалбене наводе туженог.

Према чињеничном стању утврђеном од стране првостепеног суда, тужиоци су били у радном односу код туженог, на неодређено време. Тужилац АА (првотужилац) је радио на пословима магационера магацина сировина и амбалаже, а тужилац ББ (друготужилац) је обављао послове главног магационера у истом магацину.

Оспореним решењима туженог од 02.08.2011. године тужиоцима су отказани уговори о раду због повреде радне обавезе из члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду. Према образложењу ових решења тужиоци су својом кривицом учинили повреду радне обавезе утврђене одредбом члана 67. став 1. тачка 4. и тачка 16. Колективног уговора код туженог (злоупотреба положаја и фалсификовање новчаних и других докумената). У наставку образложења се наводи да је на основу података из информационог система утврђено да је тужилац АА, као магационер, издао фиктивне налоге дана 14.03.2011. године (бр. ..), дана 16.03.2011. године (бр. ..) и дана 28.04.2011. године (бр. ..). У погледу тужиоца ББ, оспореним решењем се наводи да је издао фиктивни налог дана 02.06.2011. године под бр. .. . Доношењу оспорених решења претходило је писмено упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду из разлога наведених у садржини оспорених решења.

Из садржине исказа саслушаних сведока и тужилаца утврђен је начин рада запослених у магацину код туженог приликом требовања робе од стране производних погона. Посебно је утврђено да је рад у магацину интензиван, да немају сви запослени у магацину своју шифру под којом се приступа у програм „Аурора“, да поједини запослени користе шифре осталих магационера, да је честа пракса због обима посла да се не врши одјављивање појединачног налога магационера након издавања робе, да је чест случај да један налог остаје активан (без одјаве) и по завршетку смене, некад и по неколико дана непрекидно, да магационери знају шифре осталих магационера за приступ у програм „Аурора“, те да је саслушаним руководиоцима туженог ова околност била позната. Такође је утврђено да су два од укупно четири налога, за која је задужен тужилац АА, издата након истека радног времена овог тужиоца, то јест у другој смени.

Такође је утврђено да су пресудом Вишег суда у Београду К 256/13 од 22.02.2016. године тужиоци ослобођени од оптужбе да су извршили кривично дело проневере, поводом радњи због којих им је отказан уговор о раду.

Оценом садржине налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке утврђена је висина зараде коју би тужилац АА остварио под условом да је остао у радном односу код туженог.

Полазећи од напред утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су становишта да тужени није доказао да су тужиоци извршили повреде радних дужности које су им оспореним решењима стављене на терет и да су стога решења о отказу уговора о раду тужилаца незаконита.

Изложено становиште, као правилно, прихвата и Врховни касациони суд.

Наиме, тужиоцима, као радницима у магацину, стављено је на терет да су у интерном програму послодавца креирали четири фиктивна налога (међускладишнице), како би створили привид да је одређеном количином робе (шећера) задужен погон производње, иако спорна роба никада није испоручена у производњу. Као основ за отказивање уговора о раду тужилаца наводи се повреда радних дужности утврђена општим актом – колективним уговором код послодавца и то чланом 67. став 1. тачка 4. (злоупотреба положаја) и тачка 16. (фалсификовање новчаних и других докумената).

Утврђене чињенице упућују на закључак да је процес рада код туженог успостављен тако што магационери на писани захтев производње (требовање) сачињавају међускладишницу којом се потврђује чињеница издавања сировине. Како је код туженог процес рада интензиван и динамичан, то је честа пракса да производња захтева сировине телефоном, а међускладишница за овако требовану робу се издаје на крају смене. Такође је утврђено да се овај акт издаје употребом програма „Аурора“, али да немају сви магационери своју шифру (налог), него користе туђу. Осим тога, из исказа саслушаних је утврђено да се под једном шифром непрекидно врше промене стања робе током целог дана, па чак и неколико дана заредом, посебно због чињенице да приликом одјаве и нове пријаве програм „закочи“, чиме рад магацина буде паралисан. Руководиоцима сектора који су саслушани ови подаци су били познати.

Код напред изложеног, правилан је став нижестепених судова да није доказано да су тужиоци учинили повреду радне дужности која је квалификована као отказни разлог, односно да нису злоупотребили процедуре и фалсификовали радне исправе. Ово, стога, што су спорне налоге (међускладишнице) могли да израде било који магационери којима је приступ програму био омогућен. За законитост оспорених решења тужени је морао да докаже да су управо тужиоци креирали фиктивне налоге. При том, два од три налога која је према оспореном решењу креирао тужилац првог реда настала су у време када исти није радио, то јест по истеку његове смене. Изнето упућује на закључак да тужилац првог реда фактички није могао да предузме ове радње и друго, да је коришћење туђе шифре за приступ програму туженог уобичајена појава у току рада.

Иако то није одлучно, битно је напоменути да је по овом основу против тужилаца вођен кривични поступак, за кривично дело проневере, те да су у том поступку правноснажно ослобођени од оптужбе.

Овај суд прихвата и разлоге другостепеног суда да је тужени, као послодавац, био дужан да организује процесе рада. Поред осталог, да свим магационерима обезбеди приступне шифре или да на други адекватан начин обезбеди идентификацију извршиоца промене у програму са конкретно извршеном изменом стања сировина. Нема одговорности тужилаца уколико су некада користили туђу шифру током рада или дозвољавали другим лицима да приступе програму употребом њихове шифре, јер је то био општеприхваћени начин рада у магацину туженог.

Сходно наведеном, правилан је закључак нижестепених судова да отказни разлог код тужилаца није наступио, јер тужени није доказао да су тужиоци предузели радње које је тужени квалификоване на тај начин. Побийана одлука је заснована на правилној примени члана 191. став 1. Закона о раду, како у делу у коме су поништена

решења о отказу уговора о раду а тужиоци враћени на рад, тако и у делу у коме је тужиоцу првог реда досуђена штета по основу неисплаћене зараде, сходно обрачуну судског вештака.

На основу изложеног и применом члана 414. став 1. Закона о парничном поступку, ревизијски суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

**Председник већа - судија
др Драгиша Б. Слијепчевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић